helkonda, ja rentis seal ommale kohta, ja kui teik olli korra peale seadnud, ka 1860 ommale naese wõttis, kes nisamma illus ja tõ armastaja olli, kui endine Liso. Luik olli agga wangi põlwes wigga sanud, et tisikuse haigus temma jures nähha olli. Lisust ja Lasust ei teadnud temma middagi ja ei tahtnud ka teada! agga temma omma kallis naene ja laps surrid soja haigusse ärra ja nüüd olli temma jälle üksi ja wägga kurb!

Selle aja sees anti krono polest käsko, et nekrudi wõtminne peab tullema ja et iggaüks noor mees, kes wannaduse polest selle aelinne on, peab omma koggokonda taggasi tullema, kuida seädus sedda käsib. Nenda tulli ka Luik, wõttis numri ja läks!

Enne agga kui nekrudid ärra läksid, tulli kohtule kirri ja rahha, selle palwega, et kohhus piddi Luike lahti laskma ja teist temma assemele kauplema. Luik ja kohhus ei sanud arro kust kirri ja rahha tulnud; agga kohhe tulli teine, wõttis rahha ja astus Luige assemele, ja nenda sai temma ka krono tenistusest lahti.

Kui Luik nüüd keigist lahti olli, läks mõnne aea pärrast ka omma sündimisse kohta waatma ja juhtus koggematta Lisuga kokko, kes mustas leina rides; sest temma Laas olli ärra surnud. Liso kutsus Luike omma maeasse, räkis temmale esmalt ommast häddast ja lessepõlwe kurwastusest kuma silma weega. Pärrast, kui Liso näggi, et Luik ikka üks ja sesamma wagga ja tassane olli, kuida temma enne olnud, ütles nuttes: „Minno armas Luik! Kas sa woid mulle ja weel ennam õnsa Lasule andeks anda, teik sedda hädda ja õnnetust, mis temma kurja mele läbbi sinno peale on tulnud? Kas sa tead ka, kes sind krono tenistusest on lahti ostnud? Sedda teggin minna siis, kui ma arro sain, et sa nekrudiks ollid antud. Sest wata! minno õnnis mees olli jodik, kardimängia, laisk tõle ja iggawisi sandi melega. Mitto õõd jäi ta metsa joobnud mahha, külma-kaste, tule ja kurja ilma kätte märja Ma peale mahha, külmetas kangeste, hakkas kidduma ja surri sedda hinda! Agga enne, kui surrema hakkas, kut-